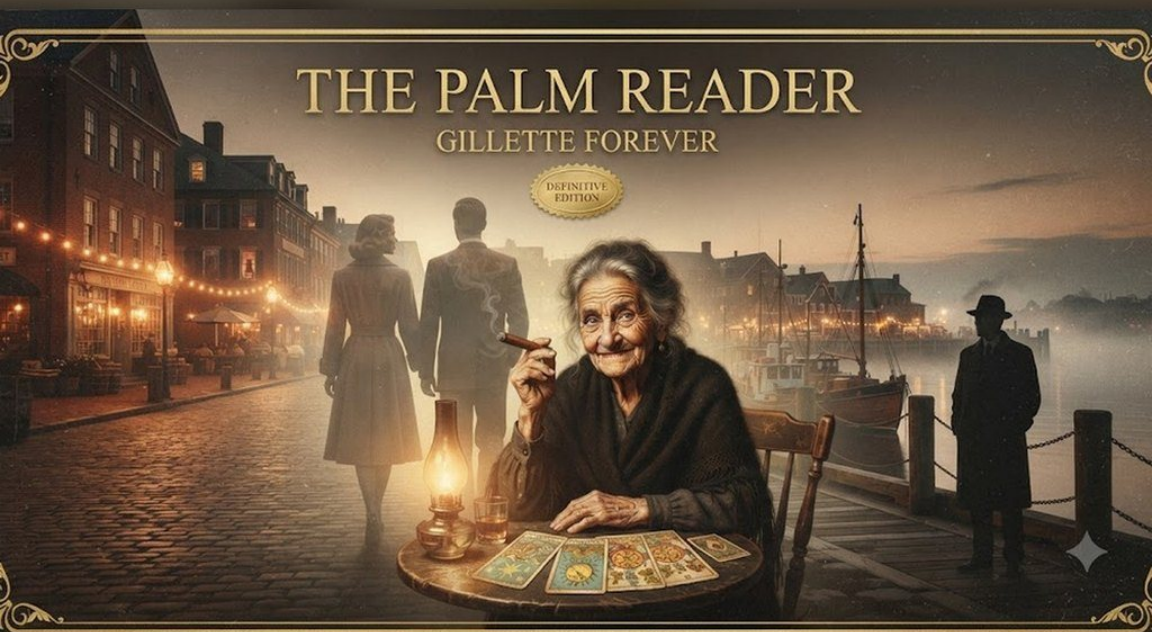

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

ХІРОМАНТКА WALL STREET — ПРОДОВЖЕННЯ

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Зустріч із дев'яностодворічною португальською хіроманткою в Бостоні кілька днів тому залишила в моїй тиші несподіванку і приємний спогад, а разом із ними усмішку, яка не казала ні слова, але завжди думала одне й те саме: а що тепер станеться такого, чого я ще не передбачив?

Езотерична дисципліна, всередині Піфагора і його геометрії, була моєю культурною основою останні тридцять три роки. Магії, білої чи чорної, я ніколи по-справжньому не зустрічав — я користувався нею іронічно, зі шляхетною метою, лише читаючи гороскопи і знаки зодіаку. Щоранку нічого не коштувало прочитати колонки в газетах, і я спрямовував їхню користь лише на одне: завойовувати гарних, неможливих жінок, жінок, які казали, що не чекають чоловіків, але завжди шукали саме такого, як я.

Того вечора я повернувся до готелю на Дванадцятій вулиці — хоча це була не справжня міська адреса, це просто я рахував квартали від ресторану до місця, де спав, щоб не загубитися.

Вечеря була та сама, що й завжди, роками — я ніколи не відмовився б від своїх лінгвіні з лобстером у MAIN, тих, що говорили англійською, тоді як мої говорили африкаанс і не завжди були зрозумілі: суміш африканських племінних мов і нідерландської.

Щодо вина сумнівів не було: один келих на трапезу, завжди червоне, італійське — піднебіння не просило нічого іншого.

Але коли ритм задавала кишеня, не лишалося нічого, як відмовитися від нього і перейти на воду з-під крана.

Мій номер був гарний, повний зручностей, які залишалися зачиненими: басейн, поле для гольфу, сауна, масажна кімната, дві білявки, дві чорношкірі і одна руда, зимовий сад — усе складене в одну картину, що висіла біля входу, як пазл.

А ще те односпальне ліжко, де від кожного повороту верещали пружини, червоне крісло в дірках, столик — усе включено в ціну, кілька доларів за ніч, сплачених перед тим, як увійти.

Ванна кімната була родзинкою — перша в історії справжня ванна кімната за попереднім викликом. Треба було лише гукнути: вільно? Якщо за десять секунд ніхто не відповідав, вона була твоя — одне приміщення в коридорі на двадцять номерів, унісекс, щоб не створювати нерівності.

Була 22:34. Я втомився і вже засинав, коли почув стук у двері. Я подумав, що хтось помилився номером, і не встав. Потім пролунав ще один стук, і годинник показував 02:46 — час ішов собі далі, і ніхто цього не помічав.

Я встав відчинити двері й нікого там не знайшов. Коли я обернувся до ліжка, у моєму червоному кріслі хтось сидів. Фрега, сказав він, нарешті я тебе знайшов.

Його образ був розмитий, нелюдський, як відображення. Я спробував з'ясувати, чи це не якийсь фокус усередині голограми. Нічого, що б це підтверджувало, я не знайшов.

Нема сенсу дивитися чи намагатися зрозуміти, хто я, — я позбавлю тебе цього клопоту. Я привид, якого ти зустрів у хіромантки, і я прийшов дізнатися кінець 15-го тому саги

Gillette. Натомість я дам тобі дві таємниці для твого
GILLETTENARRATIVE.

Якби я розповів цю історію будь-кому, мене б одразу
запроторили до бостонської лікарні. Тож я подбав, щоб ніколи
не розповісти її жодній душі.

Фінальна частина 15-ї книжки така:

Дві кубинки, мати й донька, молоді й гарні, кожна — в різний
час і по-різному — знаходила нагоду побути зі мною наодинці,
поговорити, і кожна виходила з цього приголомшеною.
Обидві хотіли одного: вийти за мене заміж.

Я ніколи не носив обручки через вроджену ваду пальців,
засвідчену ще до мого шлюбу 1993 року, — і моя дружина
прийняла й цей мій недолік. Одного ранку я покинув Кубу. Я
сів на перший рейс до Італії без бронювання — хто знає ті
краї, може уявити труднощі, але ніколи — як мені це вдалося,
— сказавши жінкам, кожній окремо, під великим секретом,
що скоро повернуся, що одружуся з ними.

Цього так і не сталося.

Я думав, що одного дня вони забудуть про мене і мої
обіцянки. Але ні: вони вирішили найняти Аїфа з
африканської релігії Орули, щоб накликати зло і наслати на
мене смертельне прокляття — з тих, що без повернення
коштів.

І воно діяло. Мене терміново поклали в реанімацію,
передпокій смерті, після того як виявили рівень гемоглобіну
нижче п'яти відсотків, рідину в легенях, утруднене дихання, —
і висновок давав мені тридцять шість годин життя,
щонайбільше.

Приїхало й похоронне бюро і поставило труну біля ліжка. Я бачив усе це. У мене не лишалось сил навіть видихнути. Навіть тоді мені не спало на думку писати.

Усе здавалося готовим. Усе йшло за ритуалом чорної магії, коли через тридцять три години я встав із ліжка, висмикнув усі трубки й вийшов із відділення в піжамі, щоб піти додому.

Я пройшов п'ять кілометрів пішки, подзвонив у двері, і моя дружина знепритомніла. Я сказав їй зварити пасту з квасолею, я зголоднів. Через двадцять хвилин у двері подзвонили карабінери, яких попередила лікарня.

Вони шукали мерця, і коли я сказав, що це я, вони схопилися за яйця і пішли.

Настав момент сказати моєму гостеві, що це частина фіналу і що я прошу його піти, зважаючи на пізню годину. Він усміхнувся: невже тобі не цікаво дізнатися, що я маю тобі сказати?

Я відповів, що ні, — бо цікавість — річ жіноча. Жінки носять її, щоб перемагати інших жінок. А моя мати завжди казала мені одне: залишайся чоловіком у жіночій голові.

Ferdinando